

Partea a 3-a
Descoperirea inimii stricate
Capitolele 17 – 21

3a) Capitolele 17 – 18
Decăderea religioasă

Capitolul 17

Introducere

Ultimele cinci capitole sunt o parte separată a cărții Judecătorilor. Ele nu sunt o continuare istorică a capitolelor anterioare, ci arată ceva din clima socială și spirituală din interiorul poporului în țară pe toată perioada descrisă de cartea Judecătorilor. În aceste capitole sunt descrise alte două istorii, prima în capitolele 17 și 18, cea de-a doua în capitolele 19-21. În aceste secțiuni nu citim nimic despre Judecători; în ele nu este vorba nici de asupritori și nici nu sunt numite perioade de timp. Este foarte probabil ca evenimentele descrise să fi avut loc la începutul perioadei Judecătorilor. Aceasta se poate deduce din capitolul 18,20, unde este vorba de un nepot al lui Moise, în timp ce în capitolul 20,28 este numit numele marelui preot Fineas, un nepot al lui Aaron, care a atins vârsta maturității în timpul călătoriei prin pustie. Aceasta pare să confirme, că atât evenimentele din capitolele 17 și 18 cât și cele din capitolele 19-21 trebuie rânduie la începutul perioadei judecătorilor.

Faptul că ele sunt descrise abia aici este o dovadă, că nu numai felul redării evenimentelor are inspirație divină, ci și împărțirea și ordinea lor sunt divine. Ceea ce la prima privire pare dezordine, la o privire exactă se recunoaște a fi o confirmare a desăvârșirii Cuvântului lui Dumnezeu. Faptul că aceste evenimente sunt plasate abia aici, are scopul de a ne ilustra decăderea morală și religioasă în care se afla poporul lui Dumnezeu în timpul întregii perioade cu care se ocupă cartea Judecători.

Este chiar posibil, ca din punct de vedere al timpului capitolele 17 și 18 trebuie plasate după capitolele 19-21. Însă faptul că mai întâi este prezentată istoria lui Mica și a seminției Daniților confirmă tocmai ce am spus. Dumnezeu vrea să ne arate că au loc urmări dramatice în relațiile din poporul Său (capitolele 19-21) dacă El este părăsit sau înlocuit cu altceva (capitolele 17 și 18).

Poporul este stăpânit în toată perioada descrisă de această carte de un duh egoist. Deoarece nu exista nicio influență, care să frâneze această atitudine, - *»În vremea aceea nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea«* (capitolul 17,6; 18,1; 19,1; 21,25) – acest duh lăsa drum liber oricărui fel de desfrâu. Este atunci o minune, că poporul s-a abătut mereu de la Dumnezeu și a păcătuit? Ultimele cinci capitole constituie prin aceasta fundalul întunecat, de pe care trebuie văzute toate cele care se petrec în această carte.

În istoria din capitolele 17 și 18 primim descrierea decăderii religioase a poporului. Capitolul 17 descrie cum cineva instaurează un sistem religios în favoarea familiei sale; capitolul 18 descrie cum acest sistem pătrunde la o seminție întreagă. Dumnezeu ne face cunoscut totul, fără să condamne sau să ne facă cunoscut dezaprobarea Sa. Sentința este lăsată pe seama capacității noastre de diferențiere spirituală. Ceea ce noi întâlnim aici, este un Dumnezeu făcut de oameni, o închinare organizată de oameni și o preoție instaurată de oameni. Este o descriere justă a ceea ce noi vedem astăzi în creștinismul ritualist din jurul nostru.

Mica – versetul 1

Dacă facem concediu într-o țară străină și vrem să ne facem o imagine despre viața zilnică a poporului, atunci cel mai bine este să privim într-o familie normală. Duhul lui Dumnezeu ne conduce aici la o familie, care probabil nu a avut nimic deosebit, ca să atragă atenția. Ea este o familie exemplară pentru cele mai multe familii din Israel. Ceea ce vedem acolo nu ar putea să ne impresioneze deosebit, dacă nu am lua în considerare gândurile lui Dumnezeu despre familie. Vedem un fiu, care a furat bani de la mama lui, dar care din fericire îi aduce înapoi. Și cum reacționează mama în acest caz? Ea binecuvântează pe fiul ei și sfințește chiar o parte din bani pentru Domnul. Toate acestea par să fie binecuvântate de Domnul, căci în serviciul divin din casa lor ei primesc ajutor printr-un adevărat levit. Noi am putea privi această familie sub acest aspect.

Dar dacă punem această familie în lumina Bibliei, lucrurile arată atunci cu totul altfel. Dar înainte de a face aceasta, trebuie să fim deplin conștienți, că și noi trebuie să stăm în lumina Bibliei, căci altfel nu vom înțelege lecția prin care Dumnezeu vrea să ne învețe prin această istorisire. Căci și *»aceste lucruri au fost scrise pentru învățătura noastră ... și au fost scrise pentru avertizarea noastră«* (1 Corinteni 10,6,11). În Mica și mama lui devine vizibilă stricăciunea, care poate fi într-o casă sau într-o familie. Acolo ia naștere păcatul, care mai târziu va cuprinde o seminție întregă. Păcatul se răspândește ca lepra.

Începe deci undeva în ținuturile muntoase ale lui Efraim; acolo am fost de mai multe ori în această carte. Acest ținut a avut un rol important în succesele lui Ehud, Deborei și Ghedeon (capitolul 3,27; 4,5; 7,24). Omul, care locuiește acolo, ascultă de numele frumos Mica, acesta înseamnă „cine este ca Domnul”. Din păcate el nu acționează corespunzător înțelesului numelui său. Tot poporul Israel ar trebui să fie un Mica pentru popoarele din jur, dar el a devenit un popor plin de idoli, așa cum era casa lui Mica. În creștinătate nu este altfel. Cât de mulți sunt aceia care se împodobesc cu Numele „creștin”, prin care spun, că aparțin lui Hristos, în timp ce ei își organizează viața după gândirea proprie?

Mica și mama lui – versetul 2

Se pare că aici este vorba de o familie cu un singur părinte, așa cum astăzi deseori se întâlnește. În orice caz tatăl nu este amintit. Dacă o astfel de familie destrămată este urmarea păcatului, de exemplu la o mamă intenționat necăsătorită sau divorțată, atunci, dacă nu are loc pocăința și întoarcerea la Dumnezeu, aceasta va avea repercursiuni irevocabile între acel părinte și copil. Tot așa este și în casa lui Mica. Cu siguranță relația dintre mamă și fiu nu a fost sănătoasă. Fiul nu avea niciun respect față de mama lui și de ceea ce poseda ea: el îi fură 1100 de sicli de argint. Aceasta este o avere, dacă ținem seama de ce citim în versetul 10, unde Mica oferă levitului un salariu anual de 10 sicli de argint. Însă el îi dă acești bani înapoi. El face aceasta, nu pentru că i s-a trezit conștiința și avea muștrări de conștiință și se căia de fapta lui. Singurul motiv este frica lui de blestemul rostit de mama lui asupra hoțului. Superstiția câștigă mereu teren dacă teama de Dumnezeu este slabă.

Când a dat banii înapoi, mama lui nu îi face nicio muștrare. Dimpotrivă, ea binecuvântează pe fiul ei care a furat, care nu arată nici un fel de căință. Ea binecuvântează, nu pentru că fiul ei a arătat căință, ci pentru că ea și-a primit banii înapoi. *»Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei!«* (Iacov 3,10-11). În binecuvântarea rostită de ea, ea se folosește chiar și de Numele Domnului. Aceasta oferă celor întâmplare aparentă, că Dumnezeu ar fi de acord cu tot ce se face. Acesta este un exemplu tipic de folosire abuzivă a Numei Domnului. Vedem că în acest singur verset se întâlnesc mai multe abateri de la Dumnezeu. Cu astfel de relații în familie starea poporului devine tot mai rea – și nici nu este posibil altfel. Dacă în familie lucrurile stau în felul acesta și fiecare urmărește numai interesele proprii, aceasta înseamnă pieirea poporului întreg.

Chipuri turnate și chipuri cioplite – versetele 3-4

Mama este așa de bucuroasă, că a primit toți banii înapoi, că îi dă pe toți Domnului. Ea vrea să facă cu ei chipuri cioplite și chipuri turnate. În felul acesta unește slujirea la idoli cu slujirea Domnului. Ea pare să nu aibă nici măcar cele mai mici probleme în privința aceasta. Prin aceasta se arată că ea își face o închinare la Dumnezeu după cum gândește ea. Ea include și pe fiul ei în această închinare, care colaborează în totalitate. Nu se irosește nici un gând cu privire la porunca lui Dumnezeu: »Să nu-ți faci chip cioplit« (Exod 20,4). Conștiința ei pare să tacă.

Conștiința nu este un etalon pe care te poți baza, ca să recunoști dacă ești sau nu pe calea lui Dumnezeu. Probabil conștiința ei ar fi acuzat-o dacă ea nu și-ar fi făcut *nici un chip*. Conștiința noastră poate funcționa bine numai atunci când este formată prin Cuvântul lui Dumnezeu. În biserica romano-catolică sunt mulți care iau parte la liturghii și spovedanii, căci dacă nu ar face așa i-ar muștra conștiința. Au fost injectați, că numai în felul acesta sunt acceptați de Dumnezeu. În multe cazuri i-a reușit lui satan să atragă de partea lui conștiința oamenilor religioși.

Aici este vorba despre un chip turnat și despre un chip cioplit. Ambele reprezintă simbolic ceva ceea ce noi cunoaștem. Un chip turnat poate fi ușor multiplicat. Este un serviciu divin, care a fost turnat într-o anumită formă și este practicat pretutindeni. Sunt formele fixe în rugăciunile noastre și în adorarea adusă de noi și acestea stau împotriva a tot ce este viu și corespunzător luminii revelației lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Este ortodoxia moartă, serviciul divin care constă numai din forme, în timp ce se așteaptă ca toți să împlinescă aceste forme, căci sunt realmente ușor de împlinit. Ele pot fi fixate în scris și oricine se poate ține de ele. Cine respectă aceste porunci își poate liniști conștiința și poate gândi că și Dumnezeu este mulțumit prin aceasta. Te poți controla singur și poți controla și pe alții cu ele, cum își îndeplinește fiecare serviciul divin.

Un chip cioplit este mai mult un produs al activității duhului omului. Ceea ce el știe despre Dumnezeu, prelucrează după imaginația lui, fără să țină seama de vreuna din revelațiile lui Dumnezeu. Este completarea serviciului divin cu idei proprii, într-un fel în care te simți bine.

În ambele cazuri este un serviciu divin la care nu ne costă nimic. Mama nu dă totul. Cu toate că ea a pus totul deoparte pentru Domnul (acesta este înțelesul cuvântului „a sfinți“), ea dă numai o parte. Aceasta este totdeauna caracteristica închinării la idoli, a unui produs din propriile mâini: nu ne costă totul. Omul care ia parte docil la liturghii sau la întrunirile credincioșilor, sau îndeplinește alte obligații religioase – nu contează dacă alții l-au obligat să facă aceasta, sau el însuși și-a impus s-o facă – într-un astfel de sistem poate pentru restul zilei să facă ce vrea, sau să nu facă nimic.

Casa lui Dumnezeu pe care o avea Mica – versetul 5

Pentru confecționarea unui idol – acesta este imaginația proprie despre Dumnezeu, fără să ții seama de ceea ce spune Dumnezeu despre Sine Însuși în Biblie -, aparține și o anumită formă a serviciului divin. Aceasta este exprimată prin efodul pe care Mica l-a confecționat.

Un efod este de fapt o îmbrăcăminte a preotului. Împreună cu efodul el face și un terafim, un fel de dumnezeu al casei. Când Dumnezeu este înlocuit, este tot una cu ce este înlocuit. El sfințește pe unul din fiii lui ca preot. În toată comportarea lui Mica se arată venerație sau egoistă adusă idolilor făcuți de el. Este o amestecare grosolană a adevăratului serviciu divin cu serviciul divin de formă, prin care totul devine un serviciu divin stricat. Instaurarea fiului său ca preot arată cât de mult s-a îndepărtat el de la prescripțiile lui Dumnezeu, care spun că numai fiii din neamul lui Aaron aveau dreptul să fie preoți.

Ca și Mica, biserica romană și-a pus proprii ei „fii“ ca preoți, fără să se întrebe câtuși de puțin dacă ei au viață din Dumnezeu. În creștinism numai credincioșii născuți din nou sunt preoți, și toți cei născuți din nou constituie împreună o preoție sfântă (1 Petru 2,5). Aceasta este așa,

deoarece Dumnezeu a spus-o în Cuvântul Său. Nu se pune problema instaurării din partea oamenilor.

Fiecare făcea ce era drept în ochii lui – versetul 6

Când poporul uită că Dumnezeu este Împăratul lui ia naștere o lipsă în autoritatea sănătoasă. În afară de aceasta acolo domnea o autoritate greșită, și anume, aceea a conștiinței. Nu s-a întreat Cuvântul lui Dumnezeu, ca pe baza lui să se recunoască voia lui Dumnezeu. Fiecare făcea ce considera el că este bine și corect. Dacă ar fi fost acolo un împărat cu autoritate absolută, el ar fi condus poporul la același fel de gândire. Ei au uitat pe Dumnezeu; ei L-au lepădat chiar. Dacă inimile noastre sunt îndreptate spre Domnul Isus, atunci vom fi păziți să nu facem ce este drept în ochii noștri.

Levitul din Betleem – versetele 7-13

Duhul general de dominare al anarhiei cuprinde și pe un levit din Betleem. Numele lui este Ionatan. El este un nepot al lui Moise (Judecători 18,30). Betleemul nu aparținea celor 48 de cetăți ale leviților. Și cu toate acestea omul a locuit acolo. Dar cuprins de neliniște omul pleacă mai departe. Este evident că Betleemul, care înseamnă „casa pâinii“, nu i-a oferit ce s-a așteptat el. El pleacă, nu ca să caute locul Domnului, ci un loc pentru sine. Pentru el pare să se potrivească ce spune Proverbe 27,8: »*Ca o pasăre plecată din cuibul ei, așa este omul plecat din locul său.*« El renunță la locuința sa, pe care i-a dat-o Dumnezeu, și la siguranța sa, ca să devină un vagabond. În viața lui nu se recunoaște nici o urmă de dependență de Domnul.

Că și levitul face »*ce este drept în ochii lui*« devine în mod deosebit clar din faptul că el se lasă să fie pus în funcția de preot. Misiunea unui levit era să fie de *ajutor* preotului la aducerea jertfelor. Un levit nu poate fi preot și nu avea voie să aducă jertfe. Dar aceasta nu deranjează pe levitul nostru. Când în călătoria lui ajunge la Mica și acesta îi oferă un contract de încadrare, care se potrivește foarte bine pentru el și promite condiții de lucru bune, el nu ezită nici o clipă. Probabil s-a gândit chiar că Domnul i-a dat reușită pe drumul lui. Singurul lucru, pe care el trebuie să-l facă, este îndeplinirea cu credincioșie a obligațiilor care îi revin în serviciul divin din casa lui Mica. După aceea Mica nu mai are nici o grijă în privința aceasta, în timp ce se consideră fericit, că acum are un adevărat levit ca preot particular. Gândește că prin aceasta și-a asigurat binecuvântarea Domnului. Mica îl ia în lucrare, îl angajează și îl plătește. În felul acesta levitul devine un preot. Prin aceasta Mica oferă slujbei aduse idolilor o înfățișare foarte religioasă și un caracter foarte religios. Levitul ia asupra sa grija referitoare la lucrurile legate de serviciul divin, așa că Mica devine liber de acestea. El îi plătește salariul anual, prin care obligă pe levit pentru un timp îndelungat și prin aceasta el nu mai trebuie să se preocupe de lucrurile spirituale pentru această perioadă de timp. Un levit adevărat devine un preot fals.

În protestantism s-a făcut de asemenea dintr-un levit un preot, și anume, unul care contra plată îndeplinește acțiuni ale serviciului divin spre folosul altora. Levitul devine un mercenar și în felul acesta ia naștere o preoție, clericalismul. Lucrarea de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu se reduce aici la ceva pentru care există o bază comercială.

Biblia nu spune nimic cu privire la o astfel de poziție, cu toate că nu punem la îndoială motivele sincere și nobile cu care cineva gândește că trebuie să îmbrace o poziție spirituală oficială. Biblia nu spune niciunde că trebuie făcute servicii divine contra plată și că cel care plătește ar fi eliberat de obligațiile sale față de Dumnezeu. Nici un om nu poate să ocupe un loc între Dumnezeu și copiii Săi. Este numai »*un Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți*« (1 Timotei 2,5). Domnul Isus este Cel prin care credincioșii »*se apropie de Dumnezeu, deoarece El trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei*« (Evrei 7,25).